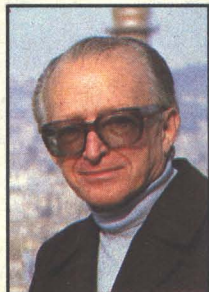

EL DAVANTAL DE

El ministeri de Sanitat i Consum del govern central invertirà més de 1.000 milions de pessetes en 1989, destinats a una campanya preventiva i d'informació contra la SIDA. Hi ha, probablement, compres d'avions de guerra importats que resulten molt més cares, però com a símptoma de sensibilització de les consciències és una notícia ben significativa.

Pors devaluades

Existeix una alarma creixent quant a la nova malaltia, i la propaganda per alertar-nos s'incrementa cada dia que passa. L'Organització Mundial de la Salut va organitzar fa poc el Dia contra la SIDA i va obtenir un ressò considerable: l'oferiment dels 1.000

milions de pessetes formulat pel senyor Julián García Vargas, ministre espanyol de Sanitat i Consum, coincidí amb la iniciativa de l'OMS. A més, la premsa i tots els mitjans de comunicació van contribuir que tot hom estigui una mica més espantat, la qual cosa (ni que sigui paradoxalment) cal considerar positiva.

Se'ns van fer evidents una colla de problemes paral·lels al que ostentava el protagonisme principal, com ara del fet que a les presons hi ha molts afectats per la plaga moderna, una circumstància que confirma, un cop més, que sempre plou sempre mullat.

Però em van cridar especialment l'atenció unes paraules del ministre, pronunciades al Senat el dia 1 del mes present. El senyor García Vargas digué que si es mantenia la taxa de progressió actual, el nombre de víctimes mortals causats per la SIDA a França s'igualaria, d'aquí a tres anys, amb el produït pels accidents de carretera. Afegí que, a Espanya, aquest mateix fenomen podria tenir lloc en un termini de

cinc anys. Ja es dona per fet que per aquests tocoms sol haver-hi un cert endarreriment.

Ignoro si el senyor García Vargas va adoptar un to apocalíptic en pronunciar les seves paraules, però recalca que eren motivades per estudis estadístics molt seriosos i fiables. És en aquest punt on la perplexitat i la por van a mitges, vull dir —amb més exactitud— que repartim malament les pors. No sé si s'ha celebrat mai el Dia Mundial dels Accidents de Circulació, però és indiscutible que es tracta d'un problema gravíssim que no té l'èxit de popularitat que ha aconseguit la SIDA en poc temps. O, dit d'una altra manera, és un drama al qual ens hem acostumat amb un fatalisme increïble, com si ja hi comptéssim amb conformisme i resignació.

Escriure una secció regular en un diari és una aventura que aboca a experiències molt variades. Una d'elles, generalment agradable i sempre interessant, és que es reben cartes de lectors atents, que aproven o desaproven, però ajuden a reflexionar sobre opinions sotmeses a debat. Arran d'un article on expressava el meu plany per les víctimes dels accidents de trànsit, vaig rebre una carta del doctor Ignasi Aragó on recalcava que un rotatiu que destina espais extensos a les notes necrològiques publicava en un sol dia una pàgina on gairebé la meitat de les esqueles corresponia a morts en desgràcies de carretera. El doctor Aragó considera que això és el resultat d'una crisi de la nostra època davant la qual ens hem anat insensibilitzant. I suggereix la creació d'un pictograma que hauria de figurar a les esqueles, al costat dels símbols habituals, que designés que el difunt ha perdut la vida a bord d'un vehicle motoritzat. El doctor Aragó creu, i jo hi coincideixo, que això ens posaria davant dels ulls una insensatesa que ens ha de preocupar profundament.

Mentrestant, ja ens han comunicat que durant cinc anys, i per terrible que sigui, la SIDA no causarà tantes víctimes com les que ocasiona la circulació rodada.

